

MINISTERI D'EDUCACIÓ, CULTURA I ESPORT

21189 REIAL DECRET 1374/2003, de 7 de novembre, pel qual s'homologa el títol de llicenciat en Biotecnologia, de la Facultat de Ciències, de la Universitat Autònoma de Barcelona. («BOE» 279, de 21-11-2003.)

La Universitat Autònoma de Barcelona ha aprovat el pla d'estudis dels ensenyaments que condueixen a l'obtenció del títol de llicenciat en Biotecnologia, de caràcter oficial i vàlida a tot el territori nacional, de la Facultat de Ciències, la implantació del qual ha estat autoritzada per la Generalitat de Catalunya.

Acreditada l'homologació del pla d'estudis esmentat per part del Consell de Coordinació Universitària i el compliment dels requisits bàsics que preveu el Reial decret 557/1991, de 12 d'abril, sobre creació i reconeixement d'universitats i centres universitaris, vigent en el que no s'oposi a la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats, s'homologa el títol esmentat.

Aquesta homologació s'efectua d'acord amb el que estableix l'apartat 4 de l'article 35 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, el Reial decret 1285/2002, de 5 de desembre, pel qual s'estableixen el títol de llicenciat en Biotecnologia i les directrius generals pròpies dels plans d'estudis conduents a obtenir-lo, i altres normes dictades en el seu desplegament.

En virtut d'això, a proposta de la ministra d'Educació, Cultura i Esport i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 7 de novembre de 2003,

DISPOSO:

Article 1. *Objecte.*

1. S'homologa el títol de llicenciat en Biotecnologia, de la Facultat de Ciències, de la Universitat Autònoma de Barcelona, una vegada acreditada l'homologació del seu pla d'estudis per part del Consell de Coordinació Universitària i el compliment dels requisits bàsics que preveu el Reial decret 557/1991, de 12 d'abril, sobre creació i reconeixement d'universitats i centres universitaris.

L'homologació del pla d'estudis a què s'ha fet referència en el paràgraf anterior ha estat publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» de 16 d'agost de 2003, per Resolució del Rectorat de la Universitat de data 17 de juliol de 2003.

2. La Generalitat de Catalunya pot autoritzar la impartició dels ensenyaments conduents a l'obtenció del títol homologat a l'apartat 1, i la Universitat Autònoma de Barcelona pot procedir, en el seu moment, a l'expedició del títol corresponent.

Article 2. *Avaluació del desenvolupament efectiu dels ensenyaments.*

Als efectes del que disposen aquest Reial decret i els apartats 5 i, si s'escau, 6 de l'article 35 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, transcorregut el període d'implantació del pla d'estudis a què es refereix el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 1, la universitat ha de sotmetre a avaluació de l'Agència Nacional d'Avaluació de la Qualitat i Acreditació el desenvolupament efectiu dels ensenyaments corresponents.

Article 3. *Expedició del títol.*

El títol a què es refereix l'apartat 1 de l'article 1 l'expedeix el rector de la Universitat Autònoma de Barcelona, d'acord amb el que estableixen l'apartat 2 de l'article 34 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, i altres normes vigents, amb menció expressa d'aquest Reial decret que homologa el títol.

Disposició final primera. *Habilitació per al desplegament reglamentari.*

El ministre d'Educació, Cultura i Esport, en l'àmbit de les seves competències, ha de dictar les disposicions necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquest Reial decret.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 7 de novembre de 2003.

JUAN CARLOS R.

La ministra d'Educació, Cultura i Esport,
PILAR DEL CASTILLO VERA

MINISTERI DE SANITAT I CONSUM

21190 CORRECCIÓ d'errada al Reial decret 1277/2003, de 10 d'octubre, pel qual s'estableixen les bases generals sobre autorització de centres, serveis i establiments sanitaris. («BOE» 279, de 21-11-2003.)

Havent observat una errada al Reial decret 1277/2003, de 10 d'octubre, pel qual s'estableixen les bases generals sobre autorització de centres, serveis i establiments sanitaris, publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 254, de 23 de octubre de 2003, en el suplement en català número 21, d'1 de novembre de 2003, es procedeix a fer-ne la rectificació oportuna referida a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 3938, a la taula denominada «Oferta assistencial», «U.30», on diu: «captació», ha de dir: «capacitació».

CAP DE L'ESTAT

21338 LLEI 42/2003, de 21 de novembre, de modificació del Codi civil i de la Llei d'enjudiciament civil en matèria de relacions familiars dels néts amb els avis. («BOE» 280, de 22-11-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei. Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Els avis exerceixen un paper fonamental de cohesió i transmissió de valors a la família, que és l'agent de solidaritat per excel·lència de la societat civil. Els poders públics han de fomentar la protecció integral del menor i la família en compliment del manament constitucional de l'article 39 de la nostra Carta Magna.

L'interès del fill, principi rector en el nostre dret de família, vertebrada un conjunt de normes de protecció, imprescindibles quan les estructures familiars manifesten disfuncions, sigui per situacions de crisi matrimonial, sigui per abandonament de relacions familiars no matrimonials o per compliment defectuós dels deures per part dels progenitors.

En aquest àmbit, la intervenció dels poders públics ha de tendir a assegurar el manteniment d'un espai de socialització adequat que afavoreixi l'estabilitat afectiva i personal del menor, d'acord amb el manament que preveu l'article 39 de la Constitució, que assegura la protecció social, econòmica i jurídica de la família.

En aquest sentit, les normes vigents del Codi civil dispensen un tractament exigü a un element que té una importància significativa en el desenvolupament personal dels menors, com són les relacions dels néts amb els avis.

El legislador no pot oblidar que l'àmbit familiar no se circumscriu únicament a les relacions paternofiliars, que, tot i que són prioritàries, no es poden aïllar de la resta de relacions familiars. Tampoc es pot considerar que la menció residual de l'actual article 160 del Codi civil posi prou de manifest la importància de les relacions dels avis amb els néts.

En efecte, s'ha d'entendre que els avis, ordinàriament aliens a les situacions de ruptura matrimonial, poden exercir un paper crucial per a l'estabilitat del menor. En aquest sentit, disposen d'una autoritat moral i d'una distància respecte als problemes de la parella que pot ajudar els néts a racionalitzar situacions de conflicte familiar, i afavorir en aquest sentit la seva estabilitat i el seu desenvolupament. Contrarestar situacions d'hostilitat o enfrontament entre els progenitors i dotar el menor de referents necessaris i segurs en el seu entorn són circumstàncies que poden neutralitzar els efectes negatius i traumàtics d'una situació de crisi.

Aquesta situació privilegiada, juntament amb la proximitat en el parentiu i la seva experiència, distingeix els avis d'altres parents i persones properes, que també poden coadjuvar a la mateixa finalitat.

D'acord amb tot això, la modificació legislativa que s'aborda en aquesta Llei persegueix un doble objectiu. En primer lloc, singularitzar des d'un aspecte substantiu, de forma més explícita i reforçada, el règim de relacions entre els avis i els néts, tant en cas de ruptura familiar, com en el cas de simple abandonament d'obligacions per part dels progenitors. En segon lloc, s'atribueix als avis una funció rellevant en el cas d'abandonament per part dels pares de les obligacions derivades de la pàtria potestat.

A aquestes finalitats, la modificació que es propugna introdueix un nou paràgraf B) l'article 90 del Codi civil, d'acord amb el qual el conveni regulador pot preveure, en la forma més adequada a l'interès del fill, el règim de visites i comunicació d'aquest amb els avis.

Per la seva part, l'article 94 del Codi civil queda modificat a fi de recollir la possibilitat de pronunciament judicial sobre el règim de visites amb els avis.

Així mateix, l'article 103 del Codi civil, coherentment amb la modificació de l'article 90, preveu la decisió jurisdiccional, quan falti l'acord entre els cònjuges, d'encomanar en primer lloc als avis la tutela dels fills, de forma

excepcional, però anteposada a la possibilitat d'atorgar aquesta atenció a altres parents o altres persones o institucions.

També és objecte d'atenció l'article 160 del Codi civil, l'aplicació del qual no només se circumscriu al cas de les ruptures matrimonials, i pretén articular una salvaguarda davant altres situacions com el mer desinterès dels progenitors o l'absència d'un d'ells que en circumstàncies com aquestes perjudiqués les relacions dels néts amb els avis.

També, en la redacció de l'article 161 del Codi civil es fa explícit i singular el règim de visites i relacions dels avis amb els néts sotmesos a acolliment.

Finalment, es modifica la Llei d'enjudiciament civil en matèria de relacions familiars dels néts amb els avis, de manera que l'efectivitat dels drets que reconeix l'article 160 del Codi civil se substancia pels tràmits i els recursos del judici verbal, amb les peculiaritats disposades en el capítol I, títol I, llibre IV, de la Llei d'enjudiciament civil.

Article primer. *Modificació del Codi civil en matèria de relacions familiars dels néts amb els avis.*

Es modifiquen els articles següents del Codi civil:

U. S'introdueix un nou paràgraf B) a l'article 90, amb la redacció següent, i els actuals paràgrafs B), C), D) i E) passen a ser, respectivament, C), D), E) i F):

«B) Si es considera necessari, el règim de visites i comunicació dels néts amb els avis, tenint en compte, sempre, l'interès d'aquells.»

Dos. L'antepenúltim paràgraf de l'article 90 queda redactat de la manera següent:

«Els acords dels cònjuges, adoptats per regular les conseqüències de la nul·litat, separació o divorci, han de ser aprovats pel jutge, excepte si són danyosos per als fills o greument perjudicials per a un dels cònjuges. Si les parts proposen un règim de visites i comunicació dels néts amb els avis, el jutge el pot aprovar amb l'audiència prèvia dels avis en què aquests prestin el seu consentiment. La denegació dels acords s'ha de fer mitjançant una resolució motivada i en aquest cas els cònjuges han de sotmetre a la consideració del jutge una nova proposta per a la seva aprovació, si escau. Des de l'aprovació judicial, es poden fer efectius per la via de constrenyiment.»

Tres. S'introdueix un segon paràgraf a l'article 94, que té la redacció següent:

«També pot determinar, amb l'audiència prèvia dels pares i dels avis, que hi han de prestar el seu consentiment, el dret de comunicació i visita dels néts amb els avis, d'acord amb l'article 160 d'aquest Codi, tenint present sempre l'interès del menor.»

Quatre. Es modifiquen els dos paràgrafs de la mesura 1a de l'article 103, que queden redactats de la manera següent:

«1a Determinar, en interès dels fills, amb quin dels cònjuges han de quedar els subjectes a la pàtria potestat d'ambdós i prendre les disposicions apropiades d'acord amb el que estableix aquest Codi i, en particular, la forma en què el cònjuge apartat dels fills pot complir el deure de vetllar per ells i el temps, la manera i el lloc en què s'hi pot comunicar i els pot tenir en la seva companyia.

Excepcionalment, els fills poden ser encomanats als avis, parents o altres persones que ho consentin i, si no n'hi ha, a una institució idònia, i se'ls confereixen les funcions tutelars que han d'exercir sota l'autoritat del jutge.»

Cinc. Els paràgrafs segon i tercer de l'article 160 queden redactats de la manera següent:

«No es poden impedir sense una causa justa les relacions personals del fill amb els avis i altres parents i persones properes.

En cas d'oposició, el jutge, a petició del menor, avis, parents o persones properes, ha de resoldre tenint en compte les circumstàncies. Especialment ha d'assegurar que les mesures que es puguin fixar per afavorir les relacions entre avis i néts no facultin la infracció de les resolucions judicials que restringeixen o suspenguin les relacions dels menors amb algun dels progenitors.»

Sis. L'article 161 queda redactat de la manera següent:

«Article 161.

Si es tracta del menor acollit, el dret que correspon als pares, avis i altres parents per visitar-lo i relacionar-s'hi pot ser regulat o suspès pel jutge, tenint en compte les circumstàncies i l'interès del menor.»

Article segon. *Modificació de la Llei d'enjudiciament civil en matèria de relacions familiars dels néts amb els avis.*

S'afegeix un ordinal més a l'apartat 1 de l'article 250 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, amb la redacció següent:

«12è Les que pretenguin l'efectivitat dels drets que reconeix l'article 160 del Codi civil. En aquests casos el judici verbal se substancia amb les peculiaritats que disposa el capítol I del títol I del llibre IV d'aquesta Llei.»

Disposició transitòria única. *Processos pendents de resolució.*

El que disposa aquesta Llei és aplicable en els processos de separació, nul·litat i divorci que s'incoïn després de la seva entrada en vigor.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

Aquesta Llei es dicta a l'empara de la competència que correspon a l'Estat d'acord amb l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant, Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i la facin complir.

Madrid, 21 de novembre de 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

21339 *LLEI 43/2003, de 21 de novembre, de forests.* («BOE» 280, de 22-11-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei. Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

«L'ordenació, la conservació i el desenvolupament sostenible de tots els tipus de boscos són fonamentals per al desenvolupament econòmic i social, la protecció del medi ambient i els sistemes sustentadors de la vida al planeta. Els boscos són part del desenvolupament sostenible.»

Aquesta declaració de l'Assemblea de Nacions Unides, en la seva sessió especial de juny de 1997, és una clara expressió del valor i el paper que les forests representen en la nostra societat. Acollint aquesta concepció, la Llei estableix un nou marc legislatiu regulador de les forests, per a la reorientació de la conservació, millora i aprofitament dels espais forestals a tot el territori espanyol d'acord amb la realitat social i econòmica actual, així com amb la nova configuració de l'Estat autonòmic creat per la nostra Constitució.

La Llei de forests de 1957 ha complert gairebé mig segle, i ho ha fet amb l'eficàcia que la seva pròpia longevitat demostra. Tanmateix, el mandat que conté la Constitució espanyola de 1978 de dotar-nos d'un marc legislatiu bàsic en matèria forestal no el pot fer adequadament la Llei de 1957. El marc polític i institucional, el context econòmic i social i el nou paradigma ambiental marcat especialment per les tendències internacionals, en un món intensament globalitzat, tenen molt poc a veure amb els que imperaven en els anys 50 del segle passat.

L'objecte d'aquesta Llei és constituir-se en un instrument eficaç per garantir la conservació de les forests espanyoles, així com promoure'n la restauració, la millora i l'aprofitament racional recolzant-se en la indispensable solidaritat col·lectiva. La Llei s'inspira en uns principis que estan emmarcats en el concepte primer i fonamental de la gestió forestal sostenible. A partir d'aquest es poden deduir els altres: la multifuncionalitat, la integració de la planificació forestal en l'ordenació del territori, la cohesió territorial i la subsidiarietat, el foment de les produccions forestals i del desenvolupament rural, la conservació de la biodiversitat forestal, la integració de la política forestal en els objectius ambientals internacionals, la cooperació entre les administracions i la participació obligada de tots els agents socials i econòmics interessats en la presa de decisions sobre el medi forestal.

El concepte de forest recull el compliment de les diverses funcions del territori forestal i dona entrada a les comunitats autònomes al marge de regulació sobre terrenys agrícoles abandonats, sòls urbans i urbanitzables i la determinació de la dimensió de la unitat mínima que és considerada forest a efectes de la Llei.

La Llei designa les administracions autonòmiques com les responsables i competents en matèria forestal, d'acord amb la Constitució i els estatuts d'autonomia. Alhora, clarifica les funcions de l'Administració General de l'Estat, fonamentades en la seva competència de legislació bàsica en matèria forestal, aprofitaments de boscos i medi ambient, a més d'altres títols. En tot cas, opta amb claredat per la col·laboració i cooperació entre les administracions per a benefici d'un medi forestal que coneix fronteres administratives. Per aquests mateixos